

Arrest

nr. 93 271 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die *loco* advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat F. VANDEN DAELE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 26 januari 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

1.2. Op 24 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 31 juli 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 26.01.2012 werd ingediend door: Naam: [P. K.], Nationaliteit: Griekenland ; Geboortedatum: [...] , Identificatienummer in het Rijksregister : [...] , Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd :

0 Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 26.01.2012 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legde betrokkene volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, een inburgeringscontract, adreskaartjes van interimkantoren, een inschrijvingsbewijs van een interimkantoor (Accent), een inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands, een vacature, interimcontracten en loonfiches.

Betrokkene heeft slechts enkele dagen gewerkt over een periode van 26.01.2012 tot heden. Dergelijke korte tewerkstelling dient als marginale tewerkstelling beschouwd te worden. Betrokkene kan dan ook geen verklaring van inschrijving bekomen als werknemer (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981).

Betrokkene voldoet evenmin aan het statuut van werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Betrokkene bewijst dat zij ingeschreven is bij de VDAB en dat zij via een interimkantoor heeft gewerkt. Het is niet omdat betrokkene reeds de kans heeft gekregen enkele dagen te werken via interim, dat zich dit in de toekomst zal herhalen. Betrokkene blijkt dit zelf ook wel te beseffen gezien zij het kennelijk nodig achtte om een inburgeringstraject te volgen. Op zich is dat bizar omdat een EU-burger vrijgesteld is van een dergelijk inburgeringstraject en verondersteld wordt als EU-burger moeiteloos te kunnen integreren in elke EU-lidstaat. Het feit dat betrokkene zich, naast een inschrijving voor de taalcursus, zich ook liet inschrijven voor een cursus maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie is zo mogelijk nog meer merkwaardig. Het getuigt alvast van weinig vertrouwen in eigen capaciteiten en kansen op de arbeidsmarkt. Voor zover betrokkene heden nog moet beginnen met de taal te leren, doet dit uiteraard verder afbreuk aan de kans op tewerkstelling. Uit de bewijsstukken blijkt dat betrokkene een vacature heeft ontvangen van de VDAB, maar het is niet duidelijk of zij hiervoor gesolliciteerd heeft. Eigenlijk legt betrokkene geen enkel bewijs voor van effectieve sollicitatie, met uitzondering van aanmelding bij interimkantoren.

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten, is niet aangetoond dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling maakt.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30. dagen. ”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Zij licht het middel als volgt toe:

“[...]”

Volgens het voormelde artikel hebben de burgers van de Unie het recht om zich in het Belgische grondgebied te vestigen indien ze over een arbeidsovereenkomst beschikken of indien ze aantonen dat ze werk zoeken.

Verzoekster in casu is een Griekse staatsburger. Er is geen twijfel over het feit dat ze een burger van de Unie is. Bij haar aanvraag tot inschrijving in België heeft ze haar Griekse identiteitsdocumenten voorgelegd.

Verzoekster heeft in het kader van haar aanvraag van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden verklaard dat ze in België kwam om er te werken. Op het moment van haar aanvraag beschikte verzoekster beschikte nog niet over een vast werk. Ze had wel een reële kans om tewerkgesteld te worden.

Verzoekster heeft in het kader van deze aanvraag voldoende elementen voorgelegd waaruit blijkt dat ze actief op zoek was naar werk. Zo legde verzoekster de volgende documenten voor:

- inschrijvingsbewijs bij de VDAB*
- inburgeringscontract*
- Adreskaartjes van interimkantoren*
- Inschrijvingsbewijs van een interimkantoor*
- Inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands*
- Een vacature*
- Interim contracten*

De voormelde documenten tonen op voldoende wijze aan dat verzoekster in tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, verzoekster zocht actief werk.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 40§4,1° van de wet van 15/12/1980 schendt;

[...].

2.2. Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Verzoekster betwist in wezen niet dat verweerder correct vaststelde dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kon worden beschouwd als zijnde werknemer. Zij betoogt wel dat zij afdoende had aangetoond werkzoekende te zijn.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt te veronderstellen, dient er evenwel op te worden gewezen dat artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, voorziet in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een verblijfsrecht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten moet zowel aantonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt toegelicht waarom wordt besloten dat niet afdoende is aangetoond dat verzoekster een reële kans op tewerkstelling maakt. Hierbij wordt toegelicht dat het gegeven dat verzoekster op een periode van bijna zes maanden enkele dagen heeft gewerkt via een interimkantoor nog niet aantoont dat dit zich in de toekomst zal herhalen en wordt verder ook verwezen naar het gegeven dat verzoekster het blijkbaar zelf noodzakelijk achtte om, naast een taalcursus, een inburgeringstraject en een cursus maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie te volgen daar waar dit voor haar als burger van de Unie niet verplicht is. Er wordt gesteld dat dit getuigt van weinig vertrouwen in de kansen op de arbeidsmarkt. Daarnaast wordt er melding van gemaakt dat geen enkel bewijs van effectieve sollicitatie voorligt, met uitzondering van aanmelding bij interimkantoren. Bij deze beoordeling werd rekening gehouden met de verschillende door verzoekster in het kader van haar aanvraag aangebrachte stukken.

Verzoekster betoogt dat zij in het kader van haar aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving wel degelijk voldoende elementen voorlegde waaruit blijkt dat zij actief op zoek is naar werk.

In de mate dat verzoekster aldus wenst aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de vereiste dat zij werk zoekt, merkt de Raad op dat het determinerende motief in de bestreden beslissing dat verzoekster niet wordt beschouwd als zijnde werkzoekende de vaststelling betreft dat zij niet aantoonde een reële kans op tewerkstelling te hebben. Het betoog van verzoekster is, indien het al kan worden aangenomen, in deze zin gelezen dan ook niet dienstig.

In zoverre het de bedoeling is van verzoekster te stellen dat gelet op de door haar aangebrachte elementen wel een reële kans op tewerkstelling blijkt, stelt de Raad vast dat verzoekster met haar betoog nog niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel bewijs van effectieve sollicitatie voorligt met uitzondering van aanmelding bij interimkantoren en dat niet blijkt dat zij effectief solliciteerde voor de vacature die haar werd overgemaakt, onjuist is. De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat de aangevoerde kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, kan dan ook niet anders dan vastgesteld worden dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS